

EVANGELIZÁLÓ BESZÉDSOROZATOK

III.

TERMÉKETLEN FÜGEFÁBÓL – TERMŐVÉ

1.

Terméketlen fügefafa vagyok-e?

„És ezt a példázatot mondá: Vala egy embernek egy fügefája szőlejébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem találá. És monda a vinczellérnek: Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megrágyázom: És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.”

(Lk 13,6-9)

A terméketlen fügefafa példázata ismeretes mindannyiunk előtt. Tudjuk, ki a gazda? Azt is tudjuk, ki a vincellér? Csak afelől vagyunk bizonytalanságban, ki a terméketlen fügefafa? Helyesebben, mondjuk meg őszintén: másokkal kapcsolatban készek vagyunk megállapítani, hogy terméketlen fügefához hasonló az életük, önmagunkkal kapcsolatban azonban már nem.

A kérdés ez: terméketlen fügefafa vagyok-e én? Az Ige sohasem másnak szól, hanem egyenesen nekem. Isten Igéjét mindig úgy kell hallgatnunk és olvasnunk, hogy az nem másnak, hanem kifejezetten nekem szól. Igen, Testvér, ez a kérdés velem és veled kapcsolatban is: terméketlen fügefafa vagyok-e? Talán azt mondd, nem vagyok az, mert vannak gyermekeim. Jól van, Testvér, de ez még nem minden. Ez a kérdésnek csak a könnyebb fele. A kérdés voltaképpen ez: vannak-e neked lelki gyermekeid is? Ez a kérdés fontosabb és nehezebb része.

Kik lelki gyermekeink? Azok, akiket odasegítettünk, elvezettünk Krisztushoz. Ha nem vezettünk, vagy nem segítettünk még senkit sem Krisztushoz, mi magunk is aligha lehetünk még az Övéi. Hitvestársunk, gyermekeink, testvéreink jönnek itt elsősorban számításba.

Te, Testvér, kiket segítettél, vagy vezettél már Krisztushoz? Ne mondd, hogy ez a lelkipásztorok dolga. Azoké is, de éppen úgy mindannyiunké: az enyém, a tied. A reformáció nagy tanítása az egyetemes papság elve: „Ti pedig választott nemzetek, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait. Aki a sötétségből az Ő csodálatos

világosságára hívott el titeket” (1Pét 2,9). Mindannyiunknak Krisztus tanúinak kell lennünk (Csel 1,8) és tanúbizonyságainkkal Krisztushoz kell segítenünk vagy vezetnünk embereket, elsősorban – természetesen – azokat, akikhez a vér és a szeretet drága kötelékei fűznek minket.

Engem is nagyon szíven ütött, mikor jó két évtizeddel ezelőtt egyik külföldi hittestvérem azt kérdezte tőlem: Kit vezetett ma Krisztushoz? Amikor nem tudtam válaszolni, azt kérdezte: Kit vezetett az elmúlt héten? Az elmúlt hónapban? A kérdés nagyon zavarba hozott ...

Hátha én kérdezném most tőled, Testvér: Kiket segítettél vagy vezettél Krisztushoz? Mit felelnél? Krisztus tanúja vagy-e? Az Ő benned munkálkodó kegyelméről beszél-e életed? Mert szavaink keveset érnek, ha életünk nem ércfedezete azoknak.

Ha nem tudnál így egyenesen felelni kérdéseimre, hadd tegyek fel néhány kisegítő kérdést. Három ilyen kisegítő kérdést intézek hozzád:

Először azt kérdem: Termed-e Krisztusban megjelent új élet gyümölcseit? A galáciabeliekhez írt levél így sorolja fel a lélek gyümölcseit: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség (5,22). Mit felelsz, Testvér? Talán azt, hogy kevés gyümölcs terem életed fáján, az is olyan hamar romlik, mint egyik-másik évi gyümölcstermés jó része.

Másodszor azt kérdem: Krisztus jó illata vagy-e? (2Kor 2,14-16). Meglátszik-e rajtad, hogy találkoztál Krisztussal? Ott voltál-e Vele te is a megdicsőülés hegyén? Ha ott voltál, sugárzik-e arcod? Egész lényed békességet, boldogságot, örömet áraszt-e magából? Megjelenti-e Krisztus ismeretének illatját minden helyen általad? „Krisztus jó illatja” vagy-e mind az idvezülők, mind az elkárhozók közt? „Élet illatja” vagy-e sok idvezülőnek életre jutása érdekében? Mit felelsz, Testvér? Nem tudod mennyire vágnak az emberek a Krisztus jó illatát terjesztők után és ezek közelébe jutni? Hogy keresik ezek társaságát...

Harmadszor azt kérdezem: Krisztusnak örömhírt hirdető levele vagy-e? (2Kor 3,3). Mindannyiunk élete olyan, mint egy levél: akár akarjuk, akár nem, olvassák az emberek. Azokét is olvassák, akik nem Krisztuséi, azokét is, akik Krisztuséi és üdvösségre jutnak. A te életedből, mint levélből, mit olvasnak ki?

Krisztusnak, avagy sátánnak az üzenetét: az örök életet, avagy az örök halált? A Krisztushoz hívogató szót, avagy a sátán csábító szavát? És ha Krisztus üzenetét hirdeti az életed, mi ez az üzenet?

Gondolkozz, Testvér, ezen a három kérdésen és mindjárt megérzed velem együtt, milyen nehéz nemmel felelned, amikor kérdezi tőled valaki: nem hasonló az életed a terméketlen fügefához? Sok ember élete lázas tevékenységűnek látszik a felületes szemlélő számára, holott Isten országa szempontjából a terméketlen fügefához hasonló.

De hadd mondjak, Testvér valami vigasztalót. Ez az Evangélium nagy igazsága, igazi öröm üzenete. A saját erőmből sem én, sem te nem lehetünk termékenyek, bárhogy erőlködünk is, hanem csak terméketlen fügefák. De van Valaki, Akit a világot teremtő Isten, mint egyszülött Fiát, mint a legdrágább kincsét, éppen ezért küldte az idők teljességében erre a világra, hogy termékennyé tegye az én életemet, a te életedet, és mindannyiunkét. Ő azért halt meg a Golgotha keresztyén, hogy ez a nagy változás nemcsak az én életemben, de a te életedben is végbemehessen. Ezért a nagy kegyelmi ajándékért csak ki kell nyújtanod hittel a kezed: ingyen kapod.

Ahhoz, hogy ne terméketlen, de termékeny fügefához legyen hasonló az életed, Krisztus kegyelme és az Ő Szentlelkének köztünk munkálkodó ereje szükséges. Enélkül sem én nem lehetek termékeny fügefafa, sem te nem lehetsz az: a maga erejéből képtelen erre bármelyikünk: én is, te is, akárki más. Maga az Úr Jézus Krisztus is világosan megmondja ezt a szőlőtőről szóló példázatában? „Aki énbennem marad én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15,5).

A mi Vincellérünk könyörög, az Úr Jézus Krisztus nemcsak véghezviszi sokakban ez a termékennyé tételt, de könyörög is azért, hogy te is vágyakozz ez után. Tudnod kell, hogy az Ő kegyelme ingyen végzi el benned is csodálatos munkáját, de csak akkor, ha vágyakozva nyújtod ki ezért imádkozó két kezed. Ő nem erőlteti senkire sem kegyelmi ajándékait; azokat csak a hittel és alázatosan kérőknek adja. Az Ő országában az erőszaknak mindenféle formája ismeretlen. Néki hatalma volna arra, hogy sokféleképpen rád kényszerítse adományait, de ezt

nem teszi. Vagy te magadnak kell könyörögnöd érte, vagy másnak, aki igazán szívéen viseli, hogy a te életed is termékeny legyen. Augusztuszért édesanyja évek hosszú során át könyörgött buzgón, míg Isten Szentlelke elvégezte fiában is a nagy munkát. Így lett a keresztyén világnak egyik legnagyobb megtermékenyítő lelke, kinek hatását századok múlva is érzi a világ. Ha elhangzik ajkadról a Krisztust buzgón ostromló imádságkérő szava, Ő megtermékenyíti életednek most még meddő fáját és gyümölcsöt teremnek azon is.

Imádkozz, Testvér, nagyon buzgón, hogy Krisztus Szentlelke a te életedet is tegye termékennyé és ne várjon rád sem a kivágattatás, sem a tűzre vettetés szomorú sorsa. Isten még az Ő szent városának Jeruzsálemnek sem kegyelmezett. A legborzalmasabb módon beteljesedett azon is Krisztus próféciája: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá és te nem akartad. Imé, pusztán hagyatik néktek a ti házatok” (Mt 23,37-38). Miért kegyelmezne éppen neked, ha nem akarod megismerni meglátogatásod idejét?

Ezen a héten a termékennyé tétel csodáját akarja Krisztus végbevinni itt is azoknak az életében, akikében ez még nem ment végbe. Ő „nem gyönyörködik a hitetlen halálában” (Ez 33,11). Mélységes igazság csendül ki az Igéből: „... nem zár ki örökre az Úr. Sőt, ha megszomorít, meg is vigasztal Ő kegyelmességének nagy gazdagsága szerint. Mert szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát” (Jer sir 3,31-33).

Adja az Ő nagy kegyelme, hogy te is a boldog termékennyé tett lelkek közt légy. Imádkozzunk buzgón ezért.

Ámen

2.

Isten nem gyönyörködik a hitetlen halálában

„Mondjad nékik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útvjáról és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útaitokról! hiszen miért halnátok meg, oh Izráel háza!?”

(Ez 33,11)

Istennek, Aki igazságban, tisztaságban, szentségben uralkodik, el kell veszítenie a gonoszságban, szentségtelenségben, egyszóval hitetlenségben élőket. Ez mélységesen fáj szerető atyai szívének, nem akarja ezt. Mai igénkből is ez csendül ki.

Isten nem gyönyörködik a hitetlen halálában.

Nem gyönyörködött a múltban sem Izráel népével kapcsolatban, ma sem gyönyörködik, veled kapcsolatban sem akar gyönyörködni a hitetlen halálában.

Izráel népével kapcsolatban sem akarja a hitetlen halálát. Sőt egyenesen elvárja tőlünk, hogy Őt hívjuk segítségül. Nagy prófétája útján is szemünkre veti, hogy „még sem engem hívtál Jákób, hanem megfáradtál bennem Izráel” (És 43,22). Hitetlensége miatt a babiloni fogságba engedi jutni népét, de fogságba jutása ellenére meg akarja azt tartani az élet számára. Ezért Ésaías mellé Ezékiel személyében fiatal prófétát rendel, hogy az is igyekezzék a hitetlen és bűnös népet visszatéríteni Hozzá, és ha meg nem térnének, az is hirdesse nekik ítéletét. Ezékielnek, az őrállónak, megmondja: ha nem hirdeti üzenetét bűnös népének, az elpusztulók vérét őrajta kéri meg. Ha hirdeti, de azok nem térnek meg, nem kéri meg rajta azok vérét (Ez 3,17-19).

Fölolvasott igénkben az őrállónak azt is megmondja, mit hirdessen a bűnös népnek? Hirdesse mindenekelőtt azt, hogy Ő nem gyönyörködik a hitetlen halálában: Ő nem a halálnak, hanem az életnek az Istene. Ő azt akarja, hogy a hitetlen megtérjen: forduljon vissza Hozzá, Akitől eltávolodott. Mi a megtérés? Nem más, mint megfordulás a minket Istentől eltávolító úton: visszafordulás Isten felé. A megtérésnek nem rövid ideig, hanem – a kísértések ellen – egész életünkön át kell tartania. Isten azt akarja, hogy a megtérő örökké éljen vele dicsőségben.

A következő részben azt is ígéri Isten, hogy „az elveszettet megkeresem, a elűzöttet visszahozom, a megtöröttet kötözgetem, a beteget erősítem” (Ez 34,16). Milyen kegyelmes ígéretek ezek. A legutolsó az én számomra is csodálatos erőt adott 1941-ben. Az 1940-ről 1941-re forduló éjszakán mi is részt vettünk a kelenföldi református gyülekezetben szokásos újévi éjjeli istentiszteleten. Ennek végeztével, a templomból kimenően, mindegyikünk a kijáratnál álló testvéreink kezéből egy-egy ígét húzott. Én ezt az ígét húztam: „a beteget erősítem”. Nagyon meglepett, mert úgy éreztem, semmi különösebb bajon nincs. Csak később tudtam meg, hogy néhány nap múlva egyik legnehezebb operáció vár rám. Erre készített elő mennyei Atyám előre ... Ígétét be is váltotta kegyelmesen... A nagy operáció után majdnem elvéreztem, anélkül, hogy tudtam volna. Operáló orvosom figyelmeztetett, hogy ha bátran álltam is a nagy operációt, a tampon kiszedése fájni fog. Csak azt kértem, hogy kivétel előtt engedjen néhány percet imádkozásra. A kiszedés közben egyszer meg is állt. A végén azt kérdeztem tőle, mikor fog fájni? Jóakarátulag fölvilágosított, hogy a kivétel közben való megállás előtt csaknem elvéreztem, nagyon erős vérzésselállító injekciót adott, azután a feleségemmel meg a diakonissza testvérrel együtt kimentek a folyosóra imádkozni, hogy hatásos legyen...

Isten egyetlenegy pásztort is ígér népének: „Állatok följük egyetlenegy pásztort, hogy legeltesse őket: az én szolgámat, Dávidot” (Ez 34,23). Akik ennek az egyetlenegy pásztornak a pásztorolása alá adják magukat, azok „Isten juhai”, Isten „legelőjének nyája” (Ez 34,31).

Isten ma sem akarja a hitetlen halálát. Azóta alászállt a földre a megígért egyetlenegy Pásztor, a Dávid magvából való Krisztus. A Golgotha keresztjén meghalt a világ bűneiért. Velünk marad Szentlelkével a világ végeztéig. Ő akarja pásztorolni a föld minden népét, hogy „Isten juhai”, Isten „legelőjének nyajai” lehessenek. De hány nép nem akarja... Hányszor fáradtak bele hívásába... Azért bünteti Isten ma is a népeket, mert nem akarják ezt. A mai emberek közt annyi a hitetlen, annyi az engedetlen. Ezért van a világon annyi nyomorúság, annyi könny, annyi szenvedés.

Ki a hitetlen? Aki azt hiszi, hogy Isten nem törődik bajával, nem hallgatja meg imádságait, nem látja meg könnyeit. Az a hitetlen, aki nem hiszi, hogy a földre szállt egyszülött Fia az Ő bűneiért is meghalt a kereszt kínjai közt. Aki nem hiszi, hogy az ő bűneiért is kiengesztelte az Eget és őt is „törvény alatt levőből” „kegyelem alatt valóvá” tette (Róm 6,14).

Hiszed-e, Testvér, mindezt? Félek, hogy többször a te ajkadon is csak üres beszédek ezek, nem élő valóságok. Hiszed-e, hogy egy hajad szála sem esik le fejedről mennyei Atyánk tudta és megengedő akarata nélkül? Van-e benned is aggodalom, kishitűség, félelem? Ha van, akkor a te hited is gyöngye még...

Isten nem gyönyörködik a te halálodban sem. Azt akarja, hogy te is megtérj hitetlenségedből: te se légy hitetlen, hanem hívő. Azt akarja, hogy a te lelkedből is tűnjék el minden aggodalom minden félelem. A reformációnak ez a legnagyobb áldása: meglátja a hit megtartó erejét és ezt állítja Krisztus keresztje mellé a középpontba. Ezért hirdetteti Isten az Igét hétről-hétre a te számodra is. Ezért adja a mostani evangelizációs hét alkalmait is számodra. Azt akarja, hogy igéjének pergőtüze hulljon lelkedre is: valamelyik eltaláljon, és Krisztus foglyává tegyen. Azért akarja elküldeni hozzád Szentlelkét, hogy megértsd, kicsoda a te számodra Krisztus és higgy Benne. Azt akarja, hogy neked is legyen áldott találkozások az egyetlenegy Pásztorral és ez a találkozás életre-halálra elpecsételjen téged is számára.

Én már nem kételkedem, Testvér. Isten számára valóban semmisen lehetetlen. Isten csodálatos dolgokat mutatott meg nekem az utóbbi évek során. Szinte megmozgatja a föld másik szélén lakókat is, csak hogy biztosítsa családjunk számára, amire testileg, lelkileg szükségünk van. Csodálatos erőt ad ez annak, aki megtapasztalja. Még a sír széléről is visszahozza övéit, ha hívő lélekkel tudják ezt kérni Tőle. Istennek legyen hála, újabban egyre jobban gyarapodik azoknak a hívő orvosoknak is a száma, akik tudják, hogy nem ők viszik véghez a gyógyítás legnagyobb csodáit, hanem maga a „Áldott Orvos”. Egyre öröndetesebben gyarapodik azoknak az orvosoknak a száma, akik nemcsak imádkoznak betegeikért, de együtt is imádkoznak velük, és ha reménytelenre fordul állapotuk, előkészítik őket lelkileg az Előtte való megjelenésre.

Jöjj, Testvér Krisztus téged is meg akar ajándékozni élő és diadalmas hittel. Téged is erőssé, örvendezővé, boldoggá akar tenni. Azt akarja, hogy ne gyötrődj, ne viaskodj lelkeddel, ne féljen a szíved. Testvér, ma, ha az Ő szavát hallod, te se keményítsd meg a szívedet (Zsolt 95,7). Ne sajnáld ezt a hetet: a lelkedről, az örök életről van szó

Jöjj, Testvér. Ne csak a tested legyen itt, de vágyakozó lelked, kitárulni kíváncszó szíved is. Krisztus zörget azon: be akar térni a te szívedbe is. Szállást akar ott venni. Meglátod, milyen jó Krisztus foglyának lenni: „A bűn szolgája gyáva rab, a Krisztusé szabad”.

Ha megtapasztalod ezt, te is velünk együtt vallod: Isten nem gyönyörködik a hitetlen halálában, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen. Azt akarja, hogy velünk együtt a te szívedből is feltörjön az ének szava:

„Ím, nagy Isten, most Előtted szívem kitárom
menedékem nincs sehol a földi határon...” (345.é.)

Igen, Testvér, azt akarja, hogy te is megtérj, és örökké élj...

Ámen

3.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan...”

*„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelteketek, és én megnyugosztalak titeket.
Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.
Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.”*

(Mt 11,28-30)

Egészen különös hívás ez: valaki azért hív magához másokat, hogy nyugalmat adjon nekik. Ilyen hívás ritkán hangzik el a világon: legfőlőbb az édesanyák hívják ezért magukhoz gyermekeiket. Erre a különös hívásra fel kell figyelnie a mai nyugtalan világon annyira nyugalomra vágyó lelkeknek is.

*Jézus hív mindnyájunkat. Lássuk, testvéreim, Ki hív? Kiket hív? Mit ígér?
Hogyan váltja be ígéretét?*

Ki hív?

Jézus Krisztus hív, Aki elhagyta mennyei otthonát és erre a földre jött. Amint a filippibeliekhez írt levél olyan megkapó módon írja: szolgálai formát vett magára, hasonlónak lett hozzánk, megalázta magát, engedelmes volt haláláig, még pedig a keresztfának haláláig. Annak okáért Isten is felmagasztalta Őt és olyan nevet adott Neki, amely minden név fölött való, hogy annak hallatára minden térd meghajoljon: mennyeieké, földieké és föld alatt valóké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére (6-11 v.) Ez a csodálatos Isten-ember hív mindnyájunkat: Jöjjetek énhozzám mindnyájan...

Kiket hív?

Hívja a megfáradtakat és megterhelteket...

Kik a megfáradtak? A testben, avagy lélekben megfáradtakat hívja? Bizonyára, nem annyira a testben, mint inkább a lélekben megfáradtakat. Testileg vannak olyanok, akik nem fáradnak meg, lelkileg azonban aligha vannak ilyenek. A testi megfáradás a régi világban bizonyos tekintetben még nehezebb volt, mint ma. Ma

több vonatkozásban jobban védik a testüket, de annál kevésbé a lelküket.

Ki meri magáról elmondani, hogy lelkileg nem fáradt volna meg? Többször én sem merném elmondani magamról, hogy lelkileg ne lennék megfáradva. El-fáradok a bűneimmel való küzdelemben, az ellenük való, sokszor eredménytelen harcban, szinte belefáradok az emberek kíméletlenségének, durvaságának látásába. Testvér, mernéd-e elmondani magadról, hogy nem vagy lelkileg megfáradva? Nagyon merész dolog volna tőled, ha ezt tennéd. Inkább azt gondolom, lelkileg te is többször fáradtnak érzed magad...

Kik a megterheltek?

Testi értelemben lehetnek többen, akik nincsenek megterhelve, lelki értelemben aligha. Az én lelkem is meg van terhelve a sokféle rám szakadó gondtól: a nemzetem, az egyházam, az enyéim, a magam gondjaitól. Testvér, aligha merheted azt mondani, hogy nem vagy megterhelve. Ha ezt állítanád, aligha lennél egészen őszinte. Te is sokszor éppúgy roskadozva hordozod lelked terheit, melyek nap-nap után rád szakadnak, mint akár én, akár mások. Mennyi teher szakad a lelkedre is egyfelől a magad, másfelől a mások bűnei miatt.

Mit ígér Jézus?

Nyugalmat. Ez az, amire minden megfáradtnak és megterheltnak olyan nagy szüksége van. Ez az, amiben a legtöbb ember szűkölködik: én is, te is, mi mindnyájan. Az eledelünk, a ruhánk, a lakásunk, ha fogyatékosan is, de mégis megvan. De kinek van a mai világban teljes nyugalma? Ha más miatt nem, az egész világra ránehezedeő bizonytalanság miatt. És itt van Valaki, Aki nyugalmat ígér.

Nyugalmat csak az adhat, akinek magának is van nyugalma és pedig teljes nyugalma. Jézusnak valóban teljes nyugalma volt. Ott zúg Ellene a vád a főpap előtt: Ő nyugodtan áll és hallgat. Ott zúg körülötte a „Feszítsd meg” kiáltás, ott áll Mellette a világi hatalom képviselője, Pilátus: Jézus nyugodtan áll és hallgat, mintha nem is Róla lenne szó. Ott függ a kereszten. Ott hullámszik körülötte az Őt halálra kívánó tömeg és ott gúnyolódik: Jézus csöndesen imádkozik értük, végül elhaló hangon annyit mond: „Elvégeztetett...” Imé, Ő a teljes nyugalom Ura, Aki nemcsak ígér, de tud is adni a maga nyugalmából.

Hogy ad nyugalmat?

Azt ajánlja nekünk, vegyük föl az Ő igáját. Ne valami járomfélére gondolj, Testvér, amit állatokra raknak. Zsidó nyelven az „iga” szó eredeti jelentése rúd, emelő rúd. Azt a görbe fát is jelentette, amit az igavonó állatok nyakába tettek. De jelentette az ember nyakába szakadó nehéz munkát és terhet is mind az Ó-, mind az Újtestamentumban. Jézusnál az iga hordása parancsolatainak teljesítését, a Vele való járást jelenti. Ezt az igát lelki értelemben kell tehát vennünk: oda kell állnunk Jézus mellé, hogy Vele együtt hordozzuk terheinket. Testvér, ha megalázzuk magunkat, Ő segít nekünk terheinket hordozni. Az Ő segítségének alázatos elfogadása – ez a lelki értelemben vett iga.

Terheinknek Vele együtt való hordozása közben meg kell tanulnunk Tőle, hogy Ő szelíd és alázatos. Ki szelíd ma a világon? Csaknem mindenki erőszakos: a szelídség szinte ismeretlen.

És ki alázatos a mai világban? Ma úgyszólván mindenki csak érvényesülni, csak uralkodni akar: másokat félre akar lökni útjából, ki akar túrni, hogy ő üljön a helyükre. Krisztus szelíd és alázatos. Míg Vele együtt hordozzuk életünk terheit, lassan-lassan megtanuljuk Tőle ezeket a tulajdonságait. És amint megtanuljuk, azt kezdjük észrevenni, hogy nem nehéz Vele együtt hordoznunk terheinket. Sőt egyre jobban kezdjük érezni, hogy az Ő igája gyönyörűsége és az Ő terhe könnyű...

Krisztus hívott engem is csodálatos módon. Valamikor magam akartam hordozni nemcsak a saját, de nemzetem, egyházam terhét is. Én is elég távol voltam a szelídségtől és az alázatosságtól. Fokról-fokra be kellett látnom, hogy a magam terhének hordozására is képtelen vagyok, nemhogy mások, sőt nemzetem és egyházam terheinek a hordozására is képes lehetnék. Most már én is Krisztussal hordozom terheim. Őt hívom valahányszor újabb nehéz terhek szakadnak rám. Közben szelídséget, alázatosságot tanulgatok Tőle. Amint ezeket tanulgom, kezdem érezni, hogy az Ő igája gyönyörűsége, az Ő terhe könnyű...

1937-ben nehezen szántam rá magam második amerikai egyházi küldetésem vállalására. Eszembe jutottak a nyolc év előtt első amerikai utam nehéz fáradalmi. Egyszerre megcsendült lelkemben az ige biztató szava:

„Jöjjetek énhozzám ... és én megnyugosztalak titeket...” Nem tusakodtam többé...

Hónapokon keresztül csengett lelkemben ennek az igének biztató szava és éreztem az ige csodálatos igazságát... Odafele a franciaországi, a tengeri, az egész amerikai utamon, a tengeri úton visszafelé folyton ez az ige szólt hozzám. Pedig utam eme szakaszán már tudtam, hogy legnagyobb leányunk súlyos betegen fekszik párizsi diakonisszák kórházában, úgy, hogy feleségemnek is el kellett hozzá utaznia... Mire Párizsba értem Krisztus ott is elvégezte áldott munkáit.

Az utóbbi években is elég sok nehézség szakadt rám, de Krisztusommal csöndben, békességben hordozom. Sőt másokat is vágyom segíteni. Hívogatom őket Krisztus keresztjéhez, hol ők is békességet, nyugalmat találhatnak...

Jöjj te is, Testvér. Ne keseregj, ne panaszkodj akkor sem, amikor mennyei Atyánkon kívül senki sem hallja. Legfőképpen ne merd tagadni Krisztus segítségének csodálatos lehetőségét: Ne öntözd párnád könnyeiddel... Ne keress kábítószerekben, avagy a halál gondolatával való kacérkodásban vigasztalást lelked számára. Jézus téged is hív. Rajtad is segíteni akar. Jézus a te terméketlen fűgefához hasonló életedet is termővé akarja varázsolni. Téged is vár: ne várjon hiába... Jöjj te is Krisztus keresztjéhez. Ott megtalálod lelkednek mindennél drágább nyugalját...

Ámen

4.

A test és a lélek harca

„Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.

Mert a mit cselekeszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt cselekeszem.

Ha pedig azt cselekszem, a mit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó.

Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.

Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarási megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.

Mert nem a jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekeszem, melyet nem akarok.

Ha pedig én azt cselekeszem, a mit nem akarok, nem én mívelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn.

Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem.

Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint;

De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul át a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban.

Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?

Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jóllehet én az elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgálak.⁷

(Róm 7,14-25)

Sokféle leírás jelent meg a világ sorsdöntő fontosságú háborúiról. Sok leírást olvashatunk a nemzetünk sorsát hosszabb időre eldöntő háborúkról is. Fölolvasott igénk egészen különös harcról szóló, rövid, megrázó tudósítás. A világirodalomban páratlan ez a leírás, egyfelől rövidsége, másfelől sorsdöntő volta folytán. Különösen azért páratlan, mert mindannyian saját harcunkra ismerünk benne, amelyet nap-nap után vívunk. Arról a harcról van itt szó, amely mindannyiunkban folyik testünk meg lelkünk közt: bennem, benned, mindannyiunkban.

Szóljunk testünk és lelkünk harcáról. Lássuk, hogy ezt a harcot mindannyian vívjuk. Lássuk, miért folyik bennünk ez a harc? Lássuk, mivel végződik? Végül lássuk, van-e ebből a harcból szabadulás, kimenekedés?

Ezt a harcot mindannyian vívjuk. Én is, te is, mi mindannyian vívjuk: mindnyájunk teste harcban áll lelkével. Ez a harc kérelhetetlen: vagy a testünknek, vagy a lelkünknek meg kell halnia. Életre, halálra: örök életre, vagy örök kárhozatra megy ez.

Miért folyik bennünk ez a harc? Azért, mert testünk ebből a világból, a föld porából való, lelkünk viszont Isten világából, az Ő lényéből való. Halhatatlan lelkünk porból, sárból alkotott testünkben él. Úgy vergődik abban, mit valami kalitkába zárt, rab madár: szabadulni szeretne börtönéből, de nem tud. Ezért van testünk meg lelkünk örök ellentétben és örök harcban egymással. A Galáciabeliekhez írt levél is beszél erről a harcról: „A test a lélek ellen törekedik, a lélek viszont a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok” (Gal 5,17). Lelkünk a magasabb világba igyekszik minket emelni, de testünk visszahúz, minket a föld porába. A kettő elkeseredett harcra kél bennem, benned, mindnyájunkban.

Hányszor tapasztaltam meg én is magamban az ige igazságát: „Akaratom van ugyan a jóra, de hogy azt véghez vigyem, nem tehetem, mert egy másik törvényt látok az én tagjaimban, mely rabul ad engem a bűn törvényének (Gal 5,18. és 23). Hányszor szeretnék jól cselekedni és rossz lesz belőle... Hányszor kedveskedni szeretnék enyéimnek és akaratlanul is megbántom őket. Örömet szeretnék szerezni nekik és fájdalmat okozok... Nem tapasztaltad te is ezt, Testvér? Én fájdalom, elég sokszor megtapasztaltam. Újból meg újból felteszem magamban, hogy vigyázni fogok, mégis elhibázom.

Hogyan végződik ez a harc? Hogyan végződik nálam? Dáviddal együtt nekem is el kell mondanom fájdalommal: „Imé, én vétekben fogantattam és bűnben melengetett engem anyám” (Zsolt 51,7). Hogyan végződik Nálad? Ne tagadd, Testvér: nálad is lelked vereségével végződik. Hogy végződik minden embernél? Lelki vereséggel... Az első bűneset és Káin testvérgyilkossága óta

igaz, amit már a Szentírás első lapjain is olvashatunk: „Megsokasult az ember gonoszsága a földön és szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz” (1Móz 6,5). Igaza van a Római levélnek „Mindnyájan elhajlottak... nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is” (3,12).

Hányszor kell szinte elképesztő dolgokat hallanunk olyanokról, akiket kifogástalan, talpig becsületes, eszményi családi életet élő embereknek, mint a hivatalnokoknak, kimagasló közéleti férfiaknak gondolunk, akikért – mind mondani szokás - „tűzbe tettük volna kezünket”? Ki tudhatja, milyen harc dúlhatott ezeknek a lelkében mielőtt tettüket elkövették, talán többektől meg is irigyelt életüket önkezükkel kioltották, boldognak képzelt családi fészüket feldúlták... Valóban igaza van az Igének: „nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is...”

Van-e ebből a harcból szabadulás, kimenekedés? Milyen borzasztó volna, ha nem lenne belőle szabadulás, kimenekedés. De Isten kegyelméből van. Milyen drága biztatás csendül ki az Evangélium legszebb Igéjéből: „Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

De ezt a szabadulást meg kell előznie a lelkünkben elötörő szabadulás után való váagnak. Az erőszak Isten országában ismeretlen: Isten nem erőszakol ránk semmit. Mikor az ember tehetetlenül vergődő lelkéből felszakad a kétségbeesett kiáltás: „Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7,24) máris kész a szabadítás. Máris alányúlunk egy csodálatos Kéz a keresztről: egy átszögezett kéz. Ez megragad és fölemel minden igaz szívből kiáltót...

Ez a kéz vitt egyszer értem is, érted is keresztet. Ezeket a kezeket szögezték értem is, érted is keresztre. Ezzel a kézzel együtt szögezték föl az én bűneimet is, a te bűneidet is a keresztfára. Ebből az átszögezett Kézből csordul a vér az én, a te vereségeken elaléltá, segítségért kiáltó lelkünkre. És Pállal együtt én is, te is így kiáltunk föl: „Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm 7,25).

Mindnyájunkban: bennem is, benned is megvan minden bűn csiraképpen. Aligha van bűn, amit el ne tudnék követni én is: csak Isten kegyelme tart vissza engem is, hogy elkövessem. Mégis a lényünkhöz szinte hozzátartozó farizeusi

hajlamunk folytán olyan könnyen pálcát törünk azok fölött, akik Isten kegyelmének elmaradása folytán valami nagyobb bűnbe estek. A csoport mozgalom egyik svájci gyűlésén egyik nap bemutatták nekem is azt az érdekes fiatalembert, aki hirtelen haragtól támadt, tehát nem előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölés miatt börtönbe került. Ott megtért és megírta a Mea Culpa (Az én bűnöm) című, gyors egymásutánban több kiadást ért könyvét. Ennek alapján – közóhajra – elengedték további büntetését. Mikor mindezt hamarosan megtudtam, önkéntelenül beletörültem ruhámba azt a kezem, amellyel kezét fogtam vele. Utólag nagyon elröstelltem magam. Eszembe jutott, hát velem nem történhetett volna meg, ha Isten kegyelme nem őrzött volna, hogy hirtelen fölindulásomban úgy talállok megütni valakit, hogy szörnyet hal?...

Milyen drága kiváltság Isten gyermekei számára, hogy Krisztus mindannyiunk bűneiért kiontott vérének megváltó hatalma Van: nemcsak elégtétel elkövetett bűneinkért, de sokszor elkövetendő bűneik megelőző erejévé is válik. A reformáció nagy tanítása az, hogy ehhez a megváltó vérhez a magunk részéről semmit sem tehetünk hozzá: csak hittel és alázatosan el kell azt fogadnunk. Ha elfogadjuk, mi is boldogan elmondhatjuk: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus” (Gal 2,20). Ekkor már a Lélektől vezéreltetünk mi is: nem vagyunk többé a „törvény uralma alatt” (Gal 5,18), hanem mi is a Lélek gyümölcseit teremjük (Gal 5,22).

Jöjj Testvér, fogadd el te is ezt a nagy kegyelmet és kiáltsd velem együtt, kiáltasuk mindnyájan, kiáltasuk hangosan, hogy meghallja ez a bűneiben gyötrődő világ: Van szabadulás, vagy kimenekedés Krisztus keresztjében... De csak akkor van, ha ez a kereszt a mi számunkra sem bolondság, ami számunkra sem megbotránkozás, hanem Istennek megható ereje. Ezen a kereszten Isten egyszülött Fia mindannyiunk bűneiért meghalt, hogy halálából élet fakadjon számunkra. Ezen a kereszten nekem is, neked is, mindannyiunknak meg kell halnunk a vereségről vereségre haladó világ számára, hogy föltámadhassunk Krisztussal együtt új, gyümölcstermő életre. Csak így teljesíthetjük a parancsot: „Készítsétek az Úrnak útját és egyengessétek meg az Ő ösvényeit” (Mt 3,3), hogy betérhessen az Úr ne csak hozzánk, de másokhoz is.

Adja a megfeszített Úr Jézus Krisztus kegyelme, hogy mindannyian feltámadjunk erre a diadalmas új életre.

Ámen

5.

Mit kérünk Istentől

*„És a mennyire drága volt a mai napon a te lelked
én előttem, legyen annyira drága az én lelkem az
Úr előtt, és szabadítson meg engem minden
nyomorúságból!”*

(1Sám 26,24)

Saul féltékeny Dávidra. Azért féltékeny, mert Góliát fölött aratott győzelme után a nép szívébe zárta Dávidot. Feléje fordult a nép szeretete. Az asszonyok dicsőítik énekeikben: „Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét”. Saul, mint az Írás mondja „igen megharaguvék és gonosznak tetszék szemei előtt ez a beszéd” és mondta: „Dávidnak tízezret tulajdonítanak és nekem tulajdonítják az ezret, így hát már csak a királyság hiányzik neki” (1Sám 18,7-8). Saul féltékenységében a legrosszabb tanácsadó – mint a 24. és 26. fejezetben olvashatjuk – háromezer vitézével indul Dávid ellen két ízben is.

Isten mind a két ízben megszégyeníti Sault. Az üldözött az üldözött kezébe adja. Dávid mindkét esetben valóban nagylelkű királyával szemben: nem akarja felemelni kezét felkent királya ellen, de tudtára adja mindkét esetben, hogy Isten kezébe adta őt. Először megmutatja neki felső köpönyege csücskét, melyet a barlangban vágott le róla, másodsor pedig dárdáját és vizes korsóját, melyeket feje mellől vitt el.

Mikor Dávid másodízben is tudtára adja nagylelkű magatartását, Saul hálálkodni kezd. Ekkor mondja Dávid a felolvasott szavakat. Ezekben sem Saul álnokságára nem mutat rá, sem a nagylelkűségére, hanem – mint alázatos bűnös – két dolgot kér Istentől egyfelől, hogy legyen az ő lelke is drága az Úr előtt, másfelől, hogy szabadítsa meg őt minden nyomorúságból.

Testvérem, mit kérünk mi Istentől? Lássuk, mi Dávid két kívánsága? Lássuk, hogy nekünk is ezt a kettőt kell kérnünk Istentől. Végül lássuk, hogy Isten meg is adja ezt minden Tőle hittal kérőnek, ha azok is megbocsátanak az ellenük vétkezőknek.

Mi Dávid két kívánsága? Első kívánsága az, hogy „legyen drága az én lelkem az Úr előtt”. Mit jelent ez? Tartsa Isten értékesnek lelkem és őrizze meg. Második kívánsága, hogy „szabadítson meg engem (azaz a lelkem) minden nyomorúságból”: ne hagyja elpusztulni a rám szakadó nyomorúságokban, hanem jöjjön segítségemre szabadító kegyelmével. Ezeknél nagyobbbat sem Dávid, sem más nem kérhetett volna. Mi sem kérhetünk.

Mi nekünk is ezt a kettőt kell kérnünk Istentől. Ámde mi a legtöbbször fontosabbnak tartjuk testünket lelkünkénél: inkább testünket és az annak jólétére szolgáló dolgokat tartjuk „drágának”. Sok ember még a zsebét is fontosabbnak tartja lelke üdvösségénél. Rendszerint azt kérjük Istentől, hogy őrizze meg testünket bajtól, betegségtől és ne hagyjon szegénységben vergődni.

Nem a lelki, hanem a testi nyomorúságból való szabadulást, sőt a testi nyomorúságtól való teljes mentességet áhítozzuk. Félünk a szenvedésektől, félünk a nyomorúságtól, pedig Isten minket sem kímél meg testi bajoktól. Jól is teszi: ezek nevelik lelkünket, ezek készítik elő az örök életre. Ámde ugyanakkor erőt is ad nekünk Isten mind a testi, mind a lelki nyomorúságok elszenvedésére.

Krisztus mindkét kívánságunk teljesülését lehetővé tette. Megtanított minket arra, milyen drága Isten előtt a lelkünk. Isten saját lelkéből adott belénk lelket. Egész valónknek ez a legértékesebb része. Krisztus arra is megtanított minket, milyen nagy érték a lelkünk? Minden másnál nagyobb érték a világon: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall” (Mt 16,26). Mint eltévelyedett századik juh után, utánunk is jön a mélységbe, hogy felvigyen minket a 99 otthagytához, s milyen nagy az öröm még az Ég angyalai közt is, mikor visszaérkezünk.

Isten megmozgatja az eget és a földet, csak hogy megmentse lelkünket. Sokszor elvisz minket a mélységekbe, ott csodás dolgokat mond nekünk: „Örökkévaló szeretettel szeretlek” (Jer 31,3). Így voltaképpen nem is azt kellene kérnünk, hogy mennyei Atyánk tartsa drágának lelkünket, hanem azt, hogy tanuljuk meg, milyen drága Isten előtt a lelkünk.

Krisztus megszabadít minket minden lelki nyomorúságunkból. Csak ki kell nyújtanunk kezünket Felé, csak kiáltanunk kell Hozzá, hívnunk kell Őt, a

Golgothán értünk is Meghalót. Csak oda kell mennünk keresztjéhez lélekben, igaz hittel és mi is szabadulást találunk ott, ahol annyi millió ember talált már és talál ma is szabadulást. Sokszor utólag, sokszor sohasem tudjuk meg, hogy Ő szabadított meg minket. Sokaknak erőt ad arra is, hogy boldogan tudjanak meghalni érte. Hányan tudtak az őskeresztyének közül így meghalni hitükért. A reformáció hősei közül is hányan tudtak meghalni börtönben, gályára menni, mindent otthagya új hazát keresni. Ezek azok, „akikre nem volt méltó a világ” (Zsid 11,38) és akiket ma is emleget a világ.

Ma csak emlegeti őket a világ, de az ő idejükben, sőt később is irigykedve emlegette őket. Az őskeresztyének üldöztetéséről írt könyvekben meghatóbbnál meghatóbb részleteket olvashatunk arról, hányan imádkoztak azért, hogy ők is mártírhalált halhassanak Megváltó Krisztusukért. Ezek tudták, hogy így a „Fiú ábrázatához hasonlóak” lesznek (Róm 8,29). Tudták, hogy így ők is elmondhatják magukról: „mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre” (2Kor 3,18). Tudták, hogy „a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4,17).

Ezt csak azok tudják megtenni, akik tudják, hogy ennek az az elengedhetetlen föltétele, hogy mi is bocsássunk meg az ellenünk vétkezőknek. Ezeket nekünk is kezünkbe adja többször. A legtöbben megtorolják – fájdalom – a rajtuk elkövetett igazságtalanságokat, ahelyett, hogy megbocsátanak...

Mennyei Atyám nekem, bűnös gyermekének, is kezembe adta egyik engem kergetőnek szinte az életét. Nem az én érdemem: egyedül az Ő nagy kegyelme, hogy Dávidhoz hasonlóan tudtam én is viselkedni vele szemben. Mindeddig nem adta ezt tudtára. Talán ma sem tudja még. Nem is az a fontos, hogy tudja, hanem az, hogy Isten milyen kegyelmes, nem hagyja el Övéit, sőt többször kezünkbe adja ellenfeleinket.

Volt-e már ilyen kegyelmes Hozzád is, hogy kezédbe adta a téged kergetőket? Adott-e már kegyelme neked is Dávidéhoz hasonló győzelmet? Ez a világ tele van haraggal, gyűlölettel, bosszúállási vággyal, ezért nem tud megnyugodni, békességre jutni, nyomorúságából megszabadulni. Mennyivel

szébb és napsugarasabb lenne a világ, ha tudna mindenki legalább egy ellenségének megbocsátani. Testvér, Krisztus imádkozott a kereszten azokért, akik megfeszítették: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek” (Lk 23,34). Ha az Övéi akarunk lenni, nekünk is ezt kell tennünk...

Tedd föl Testvér, hogy te is megbocsátasz egynek ellenségeid közül és nemcsak imádkozod a Miatyánkkal, de az Ő nagy kegyelmével meg is teszed: „miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...” Valahányszor ezt imádkozod, ne mondd gépiesen, hanem nagyon megfontoltan, hangsúlyozottan, hogy jusson eszedbe mindig. Csak így juthatunk Dávidéhoz hasonló győzelemhez. Csak így szakadhat föl a mi lelkünk mélyéből is a kérés: „Legyen Előtted drága az én lelkem és szabadíts ki engem minden nyomorúságból”. Csak így könyörülhet eddig terméketlen fügefához hasonló életünkön. Csak így állhat mellénk Krisztus. Csak így mondhat mennyei Atyánk és egyszülött Fia áment kérésünkre. Úgy legyen!

Ámen

6.

Krisztus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket

„Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közül első vagyok én.”

(1Tim 1,15)

Sok ember szerint Jézus azért jött a világra, hogy tanítómestere és mintaképe legyen az emberiségnek. Az embereknek más tanítómesterei és más példaképei is vannak, ha nem éppen mintaképei is. Ezért nem kellett volna megnyilatkozni az Égnek és Isten egyszülött Fiának alászállnia a földre, hogy az embernek tanítómestere vagy mintaképe legyen. Sokkal fontosabb célból bocsátotta alá Isten egyszülött Fiát a bűnös világra.

Igénk szerint Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.

Lássuk, testvéreim, miért kellett valakinek azért jönnie a világra, hogy megtartsa a bűnösöket? Azután lássuk, miért volt erre egyedül Jézus Krisztus alkalmas? Végül lássuk, hogyan váltotta meg Krisztus a bűnösöket és honnan tudjuk, hogy Isten elfogadta váltságát?

Miért kellett valakinek azért jönnie a világra, hogy megtartsa a bűnösöket? Isten végtelen szentség és igazság. Mint szent és igaz Isten gyűlöli és bünteti a bűnt. Az ember bármit próbál, saját erejéből nem tud eleget tenni bűneiért. Bárhogy igyekezzék, nem tudja a bűnei miatt rá méltán haragvó Istent kiengesztelni.

A vallástörténelem tanúsága szerint az ember sokféleképpen próbálta a haragvó Istent, vagy „isteneit” kiengesztelni. Próbálta áldozatokkal. Bemutatta terményeinek, állatjainak legszebbjét. Többször embertársait, sőt saját gyermekét, elsőszülöttjét is föláldozta. Mindez nem tudta az örök szentségű Istent kiengesztelni. Jócselekedeteivel is próbálta kiengesztelni Istent. Láttuk, hogy akarunk van ugyan a jóra, de hogy azt véghez vigyük, nem tehetjük (Róm 7,18).

Sőt, többször még akkor is vétkezünk, amikor jót akarunk cselekedni. Igaza van a római levélnek, mikor azt mondja „Nincs csak egy is; nincs aki megértse, nincs aki keresse Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek. Nincs aki jót cselekedjék nincs csak egy is” (Róm 3,10-12). Az ember menthetetlen, ha külső segítő nem jön megmentésére.

Miért volt az emberiség megváltására egyedül Krisztus alkalmas? Mint a középkor nagy hittudósa (Canterbury Anselmus) kifejtette, a Megváltónak egy személyben Istennek is, de embernek is kellett lennie. Istennek azért, mert a szent Istent csak Isten tudja kiengesztelni; embernek viszont azért, mert az ember bűneiért csak ember tehet eleget. Krisztus azért volt alkalmas arra, hogy az emberek Megváltója legyen, mert Ő, Aki a mennyből szállott alá, Isten is volt, de emberi formát vett magára a földön és mindenben hasonlatos lett hozzánk, kivéve a bűnt, ezért igazi ember is volt.

Hogy váltotta meg Krisztus a bűnös emberiséget? Úgy, hogy bűn nélküli vállára vette a világot valaha élt és a világ végéig élő emberek bűneit és meghalt mindezért a Golgotha keresztyén. Bár Isten, mégis úgy szenvedte végig a keresztyén kínjait, mint ember és emberként halt meg a legborzalmasabb halállal. Nagy kínjait mutatja, hogy a keresztyén a Messiási zsoltár szavaival így kiált föl: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Zsolt 22,2). Testvéreim, próbáljunk csak néhány percig kiterjesztett kezekkel állni. Milyen borzasztóan nehéz keresztyénre szegezten meghalni. Krisztus ajkairól is elhangzik a „szomjúhozom”... Végül az „Elvégeztetett”. Isten elfogadja ezt a halált elégtételül. Ennek bizonyosságául harmadnapra föltámasztja Őt a halálból és negyven nap múlva visszatér a mennybe.

Ezt hirdették az apostolok a jeruzsálemi tömegnek Pünkösöd napján. Ezt hirdették Krisztus igaz követői minden időben. Ez az igazság tette őket erősekké a legborzalmasabb üldözések elszenvedésére. Ez támasztott kétezer év óta annyi vértanút és annyi hithőst. Testvéreim, én is boldogan vallom, hogy Krisztus értem is földre szállt, az én bűneimért is meghalt a keresztyén. Az én bizonyosságomra is feltámaszt és az én számomra is felment a mennybe helyet készíteni.

Csak a keresztyén, csak az Krisztus igaz követője, aki hiszi azt. Hiszed-e te

is, Testvér? E nélkül te sem lehetsz Krisztus igaz követője, te sem lehetsz az Övé. Csak az az Övé, aki hiszi, hogy érte is földre szállt, az ő bűneit is ártatlan vállaira vette, azokért is meghalt a Golgotha keresztnél, az ő bizonyosságára is feltámadt és az ő számára is készít helyet az örökkévaló hajlékokban. Aki nem hiszi ezt, az lehet – földi értelemben – nagyon derék ember, de nem nevezheti magát keresztyénnek, mert a „keresztyén” (a christianos) szó igazi értelme szerint az jelenti: krisztusi, Krisztust követő. Aki nem hiszi ezt, az bárhogy gyötri magát, mégsem lehet az örök élet részese (Jn 5,24).

Testvér, ha nem hinnéd még teljes szívedből, ha nem lenne még világos előtted, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16), három dolgot ajánlok neked:

1) Tudakozd szorgalmasan az Írásokat. Lásd meg azokból, hogy Isten mindjárt az első bűneset után megígérte őszüleinknek, hogy küld szabadítót (1Móz 3,15). Ezt az ígéretét a nemzedékek egymást váltó során sokszor megismételte. Krisztus akkor és úgy jött el, úgy lett mindannyiunk Megváltója, amint a próféták azt – a Szentlélek sugallatára – előre megjövendölték. A próféták jövendölései Krisztusban lettek „igen”-né és „ámen”-né.

2) Azt ajánlom: ne gyötörd magad azzal, hogy jóvá próbáld tenni minden tudatossá vált bűnöd, mulasztásod. Ne erőlködj, hogy megtisztítsd szíved minden bűntől. Lásd be, hogy képtelen vagy erre a magad erejéből. A váltságot nem te viszed véghez, hanem Krisztus végezte el már helyetted is. A magad részéről semmit sem tehetsz ehhez, csak alázatosan el kell fogadnod, mint az ének mondja:

„Amint vagyok sok bűn alatt,
de mert hallám hívó szavad...”

A Bárány Jézus gyermekévé kell lenned neked is és el kell fogadnod hittel a váltságot Krisztus keresztnél.

3. Ajánlom: kérd buzgón Isten Szentlelkét, tegye előtted világossá, szent

bizonyossággá, hogy Jézus Krisztus a megígért Szabadító, neked is Urad Királyod, Megváltód. Addig ostromold Isten Szentlelkét, míg benned is bizonyossá lesz ez. Egyszer fölragyog a te arcod is és Péterrel együtt boldog örömmel vallod te is: „Te vagy Krisztus, az élő Istennek Fia” (Mt 16,16). Te vagy az én uram, az én Királyom, az én személyes Megváltom...

Ezt föltétlenül meg kell előznie a részedről valaminek. Be kell látnod, hogy tested örök harcban van lelkeddel. Át kell érezned, hogy benned sincs semmi jó: a magad erejéből csak a test cselekedeteit tudod véghezvinni, a lélek cselekedeteire képtelen vagy. Amikor ez a tudat égetni kezdi a lelked és szinte a kétségbeesés mélységének szélére űz, csak úgy tudsz megszabadulni, ha a te ajkadról is felszakad a kétségbeesett kiáltás: „Óh, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem a halál testéből?” (Róm 7,24). Akkor világosít meg Isten Szentlelke. Nélküle senki sem mondhatja Jézust Úrnak (1Kor 12,3), senki sem tudhatja, hogy Krisztus az egyetlen Szabadító.

Én is csak így ismerhettem meg Krisztust. Más sem ismerhette meg másképp. A te számodra is ez az egyetlen út... És ha eljutottál erre, már nem kérdés számodra sem, hogy a bűnösök közül – Pállal együtt – te is első vagy. Isten gyermekei a bűnösök közt mind elsőek. Ott nincs sem második, sem harmadik, sem utolsó: ebben az egyben mindnyájan egyenlőek vagyunk...

A bűnösökkel kapcsolatban te is el fogod mondani. „akik közül első vagyok én”. Nem fogod már szégyelleni, hogy csak a bűnösök közt tudsz első lenni... Adja az Ő nagy kegyelme, hogy te is mielőbb átérzed ezt a szíved mélyéből és te is el tudd ezt mondani.

Ámen

7.

Mi a keresztről való beszéd számadra?

„Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.”

(1Kor 1,18)

Láttuk, hogy aki hisz abban, hogy Krisztus érte is meghalt, az Pállal együtt el tudja mondani magáról, hogy Ő „a bűnösök közül első”. Van még egy másik, talán még biztosabb ismertetőjele annak, hogy hiszünk-e Krisztus váltság-halálában? Mai igénk beszél erről a másik ismertető jelről. Akinek a számára a kereszt valóban Istennek megtartó ereje, az csakugyan Krisztusé, az hisz és megtartatik, de akinek a számára a kereszt bolondság, az nem Krisztusé, hanem az elvesző világé, az elvesz ezzel a világgal együtt.

Mi a te számadra Krisztus keresztje? Lássuk, hogy a kereszt a világ elvesző fiai számára bolondság, sőt megbotránkozás; Krisztus igazi követői számára azonban Istennek megtartó ereje.

A kereszt a világ elvesző fiai számára bolondság, sőt megbotránkozás. Bolondság volt a Krisztus-korabeli zsidók számára, sőt megbotránkozás. Azok úgy várták a Messiást, mint diadalmas királyt, aki népe élére áll és felszabadítja őket Róma igája alól, ezért a bűnösökért a kereszten meghaló Messiás gondolata nem tud közel férkőzni szívükhöz, sőt egyenesen megbotránkoznak a kereszten.

A kereszt bolondság volt a görögök számára is. A görögök a szépet és jót, az ebből a kettőből származó igazságosságot és boldogságot tekintették a legfőbb jónak. Isteneiket is magukhoz hasonló emberi életet élőknak képelték, akik az Olimposzon laknak. Gondolat-világuk számára egyenesen bolondság, hogy valaki, még hozzá isteneik közül valaki, meghaljon az emberek bűneiért. Ezért számukra is bolondság volt a kereszt.

A keleti nagy vallások számára is érthetetlen ez. A keleti nagy vallások a többszöri újjászületéstől várják a megtisztulást. A misszionáriusok bizonyága

szerint Krisztus váltság-halála magyarázható meg nekik a legnehezebben: ezek a népek a maguk erejükből akarnak valami jobb életre újból születni. Valljuk be őszintén, nem is olyan könnyű Krisztus váltság-halálát megérteni. Csak Isten Szentlelkének csodálatos munkája érteti meg ezt velünk is. Mint az Ige mondja: „senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szentlélek által” (1Kor 12,3).

A világ hitetlen fiai számára is bolondság a kereszt. Azok sem tudják megérteni, miért kellett valakinek meghalnia az ő bűneikért, sőt bűnös-voltukat sem hajlandók elismerni. A hitetlen világ számára csak egy bűn van: a gyöngeség és egy erény: az erő. Azt még kevésbé tudják elképzelni, hogy ha meghal is ártatlanul valaki, hogy tulajdonítaná Isten elégtételül annak halálát mások bűneiért?

Még azok közül sem értik meg ezt sokan, akik különben tisztelettel tekintenek a keresztre, sőt szívesen viselik a keresztet – mint jelvényt – és alkalmazzák azt házaikon, épületeiken, hogy megkülönböztessék azokat más lakóházaktól és középületektől. Sokan ezek közül sem érzik magukat bűnösöknek, tehát megváltásra szorult voltukat sem érzik, így Megváltóra sincs szükségük.

Nem is az a fő, hogy megértsük ezt a nagy titkot. A pusztában vándorló, zúgolódó zsidók sem értették meg, miért kell a büntetésből reájuk bocsátott mérges kígyók halálos marása ellen feltekinteniük az érc kígyóra? Akik megértették, megmenekedtek a haláltól, akik vitába akartak szállni efelől Istennel, elpusztultak. Vagy elfogadták ezt, vagy nem. Mi is csak azt tehetjük: elfogadjuk, vagy nem Krisztus váltság-halálát. Ha alázatosan elfogadjuk: mi is megtartatunk, ha bolondságnak tartjuk: elveszünk.

Krisztus igaz követői számára a kereszt Istennek megtartó ereje. Akik igazán Krisztuséi, úgy tekintenek a keresztre, mint amelyen a váltság isteni műve érettünk végbement, ahol Isten elfogadta egyszülött Fiának egyszeri tökéletes áldozatát a világ bűneiért, ahol a szent Isten kiengesztelődött a bűnös világgal. Így lettek ők is „törvény alatt valók”-ból „kegyelem alatt valók”-ká (Róm 6,14).

Akik igazán Krisztuséi, azok hisznek abban, hogy a keresztről Isten életet adó ereje árad a világba: nemcsak az ő életükbe, de mindenkiébe, aki hittel feltekint arra.

Akik igazán Krisztuséi, azok valahányszor újabb bűnök súlya alatt roskadoznak, lélekben odaborulnak a kereszt tövéhez. Krisztusnak az ő bűnök miatt is keresztre szegzett kezéből, lábából, az ő bűneik miatt is átdöfött szívéből egy-egy vércsöpp hull alá és tisztára mossa szívüket. Az tiszta lesz, miként a hó...

Akik igazán Krisztuséi, azok lerakják terheiket a kereszt tövébe. Érzik, hogy Krisztus leveszi azokat lelkükről. Megkönnyebbülten távoznak onnan, életüknek addig terméketlen fáján pedig gyümölcsök kezdenek teremni.

Akik igazán Krisztuséi, nem félnek, ha meghallják Isten hazahívó szavát. Nem sírnak, nem jajveszékelnek, nem zúgolódnak, nem szállnak perbe az őket hazahívóval. Boldogan indulnak el: kezüket Uruk, Királyuk, Megváltójuk kezébe teszik, hogy Ő vezesse őket haza... Tudják, hogy ott vár rájuk életüknek összehasonlíthatatlanul hosszabb, jobb és boldogabb része. Tudják, hogy amikor a mennyei Atya elé érnek, Krisztus betakarja őket palástjával és – mint akik annyiszor tettek Róla vallást az emberek előtt – Ő mondja róluk odafenn a maga áldott bizonyágtételét: „Az enyém volt...”

Ha előbb nem is, de haldoklása közben mindenkiről meg lehet tudni, milyen viszonyban volt Krisztus keresztjével? Mikor Voltaire, a „felvilágosodás”-korának nagy istentagadója, halálos ágyán feküdt, nagyon hosszú ideig haldoklott nagyon sokat viaskodott a halállal. Házvezetőnője kijelentette, hogy sohasem állna többé hitetlen ember szolgálatába; nem bírná még egyszer végignézni egy hitetlen haldoklónak a halállal való hosszú és borzasztó tusakodását.

Örömmel teszek én is bizonyágot arról, hogy Krisztus keresztje számomra Istennek megtartó ereje. Mennyi terhemet tudtam lerakni én is a kereszt tövébe... Hányszor odamenekedtem én is, mikor szorongattak a nehéz érzések és tudtam, hogy hiába keresnék másutt megoldást, menedéket. Én sem várom félve hazameneteletem.

Mi a te számodra, Testvér, Krisztus keresztje? Bolondság, vagy Istennek megtartó ereje? Ez a te életed számára is a legnagyobb kérdés. Neked is felelned kell erre, de hiába szeretnél elbújni ez elől a kérdés elől. Imádkozz te is buzgón, hogy a Szentlélek világosítsa meg a te értelmed is, és a te számodra is Isten megtartó ereje legyen Krisztus keresztje.

Ha az lesz és te is Istentől való elhívatottságod tudatára ébredsz, számodra is élő valóság lesz a Római levél 8. részének több drága igéje. Akkor, mint kiválasztott, mint elhívott, te is érzed, hogy „azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van” (18. v.). Mint kiválasztottnak és elhívottnak, neked is jelmondatod lesz nagy erdélyi fejedelmünk jelmondata: „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” (31. v.). Mint kiválasztott és elhívott voltod, tudatára ébredt lélek, te is elmondod az Isten fiait még a legnagyobb nyomorúságban is boldog örömmel eltöltő bizonyoságként? Meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakíthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban” (38-39. v.) És akkor te sem szakadsz el Krisztustól sem itt a földön, sem a halálban, sem az örökkévalóságban.

Ámen

8.

„A kilenc pedig hol van”?

„És lőn, mikor útban vala Jeruzsálem felé, hogy ő Samariának és Galileának közepette méne által. És mikor egy faluba beméne, jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának: És felemelék szavokat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odamenének, megtisztulának. Egy pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatére, dicsőítvén az Istent nagy szóval; És arczzal leborula az ő lábainál hálákat adván néki: és az Samariabeli vala. Felelvén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-é meg? A kilence pedig hol van? Nem találkoztak a kik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen? És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott.”

(Lk 17,11-19)

Jézus – úton Jeruzsálem felé – Samárián és Galileán megy át. Egy faluban tíz bélpoklos férfi közeledik Hozzá. Már messziről kiáltanak Felé, hogy könyörüljön rajtuk. Borzalmas betegségben: bélpoklosságban szenvednek. A bélpoklosok végtagjai sorjában rothadnak le. Arcukról is lehullanak az elpusztuló részek. Egyik külföldi múzeumban láttam a bélpoklosokról elrettentő fénykép-felvételeket. Sohasem tudom ezeket elfelejteni. A keleti világ borzalmas betegsége ez. Több mint félmillió ilyen bélpoklos él Indiában, az egész világon pedig több mint tízmillió. Ezeket régebben nem tudták gyógyítani. Csak elkülönítették őket, hogy ne fertőzzenek meg másokat. Újabban ezeket már tudják gyógyítani tablettákkal. Azoknak, akik ebben a borzalmas betegségben szenvednek, kereplővel kellett jelt adniuk, ha valaki közeledett feléjük, nehogy az is megfertőződjék közelükben. Ezt a betegséget a keresztes háborúk idején Európába is behurcolták. Egyik nagy királyunk is megkapta ezt és ebben halt meg.

A bélpoklosok közé menő misszionáriusok sem tudtak rajtuk segíteni. Csak azért mentek közéjük, hogy hosszúra nyúló haldoklásuk szomorú idejét enyhítsék szeretetükkel, együtt szenvedésükkel, és megmutassák nekik, hogyan hálnak meg Krisztus igaz követői.

Sohasem felejttem el azt az estét, amikor a Skót Egyesült Szabad Egyház évi nagygyűlésének egyik estéjén az új misszionáriusokat kiküldték munkahelyeikre. Ott ültek a nagy elnöki emelvényen. Nevük hallatára felálltak, hogy a hatalmas gyülekezet lássa őket. Az elnöklő lelkész, kinek a teológiára velünk együtt járt fia is akkor indult Indiába, egyszer egy nő nevét olvasta, utána munkahelyét: az indiai bélpoklos missziót. Felállt egy szép, sudár termetű nő... Szinte a megborzongás halk moraja futott végig a lélegzet visszafojtva figyelő hallgatóságon. Az est végén megkértem volt diáktársunkat, mutasson be neki. Az új misszionáriusnőt megkértem, engedje meg, hogy hazakísérjem, útközben szeretném megtudni tőle, mi bírta rá erre a nagy áldozatra? Útközben elbeszélte, hogy orvos édesapjával Norvégiába mentek. Ott az egyik kikötőben, hajójukról leszállva, láttak egy bélpoklost. Mikor ezt a szerencsétlent meglátta Isten azt az érzést adta szívébe, hogy neki ezek közé kell mennie misszionáriusnak... Nagyon boldoggá teszi az a tudat, hogy így tudja meghálálni Krisztusnak, hogy érte is meghalt a keresztfán... Családja mindent elkövetett, hogy erről a tervéről lebeszélje. Vitték utazni mindenfelé, de mindenütt csak azt a bélpoklost látta maga előtt és Krisztus hívó szavát hallotta. Most boldogan megy közénk – meghalni... Nagyobb tiszteletet aligha éreztem még – az édesanyámon kívül – nő iránt, mint Krisztus ezen igazi leánya iránt... Áldáskívánással elbúcsúztam tőle. Ezóta talán már meg is halt...

Jézus a gyógyítás csodálatos módját választja a tíz bélpoklossal kapcsolatban. Azt mondja nekik: menjetek el és mutassátok meg magatokat a papoknak. Míg odaérkeznek, útközben meggyógyulnak. A tíz közül az egyik, aki éppen samáriai volt, mikor látja, hogy borzalmas betegségéből kigyógyult, visszamegy Krisztushoz, leborul Előtte és fennszóval dicsőíti Istent.

Jézus mikor meglátja, azt kérdi: „Avagy nem tízen tisztulának meg? A kilenc pedig hol van?”

Testvéreim, kérdezzük meg mi is: „A kilenc pedig hol van?” Lássuk, mi a hálátlanság? Lássuk, hogy mi is ilyen hálátlanok vagyunk Istennel szemben, mint ez a kilenc. Lássuk, hogy Krisztus tőlünk is hálát vár. Végül lássuk, mivel

jutalmazza Krisztus azt az egyet, aki dicsőséget ad Istennek?

A háládatlanság egyik legszomorúbb romlott gyümölcs életünk fáján. Hány emberről állapítjuk meg, hogy hálátlanok velünk szemben. Annál fájdalmasabban érint ez minket, minél több szeretetet pazarolunk valakire. Hány esetet tudunk a magunk életéből, amikor hálátlansággal fizetett valaki jóságunkért. Különösen az a legfájdalmasabb, hogy rendszerint azok szoktak a leghálátlanabbak lenni velünk szemben, akiket megkülönböztetett szeretettel vettünk körül. Még jobban fáj, ha a hozzánk legközelebb állók részéről ér minket ilyen hálátlanság.

Milyen fájdalmas, hogy az emberek nagy részének szinte alaptermészete a hálátlanság. Igen, testvéreim, ilyenek vagyunk mi. Szinte megtetőzzük ezt azzal, hogy rendszerint másokkal kapcsolatban szoktuk ezt megállapítani, önmagunkról viszont megfélekedünk, pedig mi is hányszor vagyunk ilyen hálátlanok.... Fájdalom, mi is többször azokkal szemben vagyunk ilyen hálátlanok, akiknek a legtöbbel tartozunk. Milyen szomorú az is, hogy hálátlanságunkra csaknem mindig találunk valami mentséget. Ne szépítgessük, ne mentegessük ezt a bűnünket: ilyen hálátlanok vagyunk mi, emberek.

Igen, testvéreim, mi is olyan hálátlanok vagyunk Istennel és egyszülött Fiával szemben, mint a kilenc. Hányszor segített meg minket is Isten. Hányszor gyógyított meg minket is. Hányszor mentett ki minket is halálos veszedelemből. Hányszor szabadított ki minket is lelki nyomorúságunkból. Mindezt olyan természetesnek, olyan magától értetődőnek tartjuk. Hányszor felejtünk el hálát adni és tisztességet tenni Istennek ezért...

Hányszor mulasztjuk el megköszönni Istennek, hogy Krisztus a mi bűneinkért is meghalt a Golgotha keresztyén és a mi bűnös életünk számára is váltságot szerzett. A régi világban többfelé a bűnös hátára kötözték az általa megölt holttestét. Így hordoztuk mi is szívünkre kötve elkövetett bűneink holttestét: újakat és régieket. Ezeket vette le rólunk Krisztus. Ezért sohasem lehetünk Neki eléggé hálások, mégis hányszor mulasztunk el hálát adni Neki.

Mi nemcsak hálával maradunk Neki adósok, hanem ha valamiben hiányunk van, minden Tőle kapott jót feledve, ajkunk mindjárt kész panaszra,

méltatlankodásra, zúgolódásra. Ki az közülünk, testvéreim, aki sohasem zúgolódott még? Én sem merném ezt mondani. Hányszor nyílik ajkunk még szent nevének káromlására is, ahelyett, hogy dicsőítenők Őt... Milyen szomorú bűne a káromlás magyar népünknek. Messze földön meg lehet erről ismerni a magyart. Szomorú emlékként él lelkemben a párizsi keleti pályaudvaron a Debrecenből odaszakadt és rendszeres évi hazalátogatásukra induló, szinte minden mondatuk után éktelenül káromkodó magyarokkal való találkozásom. Odahaza szűrszabók voltak és elmentek a világ divatját irányítani...

Krisztus tőlünk is várja a hálát. Tőlünk is elvárja, hogy megmutassuk Vele szemben hálánkat. Várja, hogy életünk fája a hála gyümölcsseit teremje, és ne legyen terméketlen fügefafa. Tőlünk is megkérdezi: „A kilenc pedig hol van?” Mi mindent kellene tennünk hálából csodálatos jótéteményeiért. Imádnunk kellene Őt nemcsak szavainkkal, de egész életünkkel azért, hogy értünk is meghalt. Bizonyoságot kellene tennünk Róla: elmondani az embereknek azokat a csodáscselekedeteit, amelyekkel addig gyümölcstelen életünket boldoggá, gyümölcs-termővé tette...

Krisztus testét, az egyházat is áldozatos szeretetünkkel kellene körülvennünk. Keresnünk kellene abban buzgón az Istennel és egyszülött Fiával való gyakori találkozást az istentiszteleteken. Élnünk kellene a kegyelem drága alkalmaival, valahányszor erre lehetőségünk nyílik. Boldog örömmel kellene megtennünk mindent egyházunkért.

Mivel jutalmazza Krisztus az Istennek dicsőséget adót? Az utolsó vers szerint azt mondja a dicsőséget adó Samáriabelinek: „Kelj fel és menj el, a te hited téged megtartott”. A testi gyógyítás után lelkét is meggyógyítja: elpecsételi az örök életre. Ezt jelenti a megtartás. Így jutalmazza a mi hálánkat és tisztességadásunkat is.

Könyörögjünk mi is buzgón mennyei Atyánkhoz és Megváltó Krisztusunkhoz, vegye ki szívünkéből a hálátlanságot: adjon helyébe háládatos szívet.

Könyörögjünk mi is, hogy tudjunk mindenkor dicsőséget adni megtartó Istenünknek és akkor hozzánk is szól Krisztus biztató szava: „Kelj föl és menj el,

a te hited téged megtartott”...

Ámen

9.

Csak kereszttel vállunkon követhetjük Krisztust

„Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.”

(Mt 16,24)

Cézária Filippiben elhangzik Péter csodálatos vallomása a tanítványok nevében: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia”. Azt olvassuk, hogy „ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az Ő tanítványainak, hogy Neki Jeruzsálembe kell mennie, sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól és megöletni és harmadnap feltámadni” (21.v.). Péter, mikor hallja ezeket, ijedten mondja: „Mentsen Isten, Uram, nem eshetik ez meg Tevéled” (23.v.). Krisztus keményen utasítja vissza Péter emberi okoskodását: „Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem, mert nem gondolsz Isten dolgaira, hanem emberi dolgokra” (23. v.). Mintegy magyarázatul azt mondja, hogy nemcsak Neki kell kereszttel hordoznia, de mindenkinek, aki Ő utána akar menni. A Lukács írása szerint való evangélium még világosabban megmondja ezt: „Valaki nem hordozza az Ő keresztyét és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom” (14,27).

Elmélkedjünk, testvéreim, arról, hogy Krisztust csak kereszttel vállunkon követhetjük. Lássuk, hogy Krisztus követésétől elválaszthatatlan a kereszt. Lássuk, hogy a Krisztussal járás nem életbiztosítás, még csak nem is szenvedésektől való mentesség. Végül lássuk, mért kell Krisztus követőinek kereszttel hordozniuk?

Krisztus követésétől elválaszthatatlan a kereszt, Ha Krisztusnak is fel kellett vennie keresztyét és úgy mennie a Golgotha hegyére, az Őt követőnek sem lehet más sorsa. A tanítvány nem különb a Mesternél (Mt 10,24). Krisztus sohasem ígéri, hogy tanítványainak jobb dolguk lesz, mint Neki. Ezt őszintén megmondja. Amikor követni akarják Őt egyesek, az elsőnek ezt mondja: „A rókának barlangjuk van és az égi madaraknak fészük, de az ember Fiának nincs fejt hol lehajtania (Lk

9,58). A másik önként ajánlkozónak azt mondja: „Valaki az eke szarvára veti kezét és hátra tekint, nem alkalmas Isten országára” (Lk 9,62). Annak, akinek maga Krisztus mondja, hogy kövesse Őt, és aki azt feleli: „Engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat”, azt a kemény választ adja: „Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat” (Lk 9,59-60). Más alkalommal még azt is mondja nekik, hogy üldözni fogják őket, különösen akkor, amikor közeledik a vég (Mt 24,9).

A Krisztussal járás nem életbiztosítás, még csak nem is szenvedésektől való mentesség biztosítása. Ha ez volna a keresztyénség, mindenki buzgó keresztyén igyekeznék lenni, különösen nehéz időkben. Sok ember megpróbálta már ilyen életmentő és fájdalomtól mentesítő eszköznek tekinteni a keresztyénséget. Ezek közül sokaknak meg kellett tapasztalniuk, hogy tévedtek. A keresztyénség sem a fájdalomtól, sem a testi haláltól nem mentesít, de igenis erőt ad nekünk a fájdalmak elhordozására és mentesít minket a lelki haláltól. Megmutatja nekünk Krisztust, Kinek ártatlan vállaira kellett vennie a keresztet és végig kellett szenvednie a kereszthalál minden kínját, hogy harmadnap diadalmasan föltámadjon. Krisztus példája nemcsak erőt ad nekünk a fájdalmak elviselésére, de egyé is forraszt minket Vele. Ő viszonzásul újjászül minket Szentlelkével, így ránk is örök élet vár. Ez nemcsak erő, de nagy biztatás is Isten minden igaz gyermeke számára.

Miért kell Krisztus követőinek keresztet hordozniuk? Istennek nagy céljai vannak a kereszthordozással. Az Istentől vállainkra adott kereszt drága bizonyága annak, hogy szeret minket, mert Ő azt bünteti, kit szeret és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad (Zsid 12,6).

Drága bizonyága ez annak is, hogy Istennek még reménysége van felőlünk. A Példabeszédek könyvében azt olvassuk: „Fenyítsd meg a te fiadat, mert még van remény felőle” (19,18).

Isten a vállainkra rakott keresztel azt akarja, hogy mi is lássuk meg a többi szenvedőt, akiről olyan könnyen megfeledkezünk, ha napsütötte tájakon járunk. A krisztusi világ nagy szeretetintézményeit úgyszólván kivétel nélkül kereszthordozó lelkek alapították. Emellett a legnevesebb lelki intézmények is

csaknem valamennyien a legnehezebb időkben jöttek létre. A Brit- és Külföldi Bibliai Társulat is a napóleoni háborúk idején született meg, a Magyar Bibliai Társulat is a második világháború viharai közt.

Isten eszünkbe akarja juttatni a kereszttel, hogy egyszülött Fia: az Úr Jézus Krisztus mit szenvedett a kereszt kínjai közt a mi váltságunkért.

Végül a vállainkra nehezedő kereszt nemcsak megóv minket az elbizakodottságtól, melybe olyan könnyen beleesünk, de el is vezet minket Krisztushoz, eggyé forraszt minket a kereszthordozásban is Mintaképünkkel.

Jöjj, Testvér, állj be te is ebbe a kereszthordozó seregbe. A Jelenések könyve olyan megragadóan ír erről: „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból és megmosták az ő ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten királyi széke előtt; és szolgálnak Neki éjjel és nappal az Ő templomában; és Aki a királyi székben ül, kiterjeszti sátorát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség: mert a Bárány, Aki a királyi széknek közepette van, legelteti őket és a vizeknek élő forrásaira viszi őket, és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet” (Jel 7,14-17).

Testvér, boldog vagyok, hogy meghallottam én is a Bárány kegyelmes hívását és beállottam ebbe a kereszthordozó seregbe. Az én keresztem is nehéz: nemcsak a vállamba, de a szívembe is belefúródik. Nagyon nehéz volt nagy reménységek előtt álló, drága segédlelkész fiam tragikus elvesztése, csaknem mindenünk elvesztése, az utolsó falat kenyérnek kezünkől való kihullása, nagy családuknk szétszóródása, félreállítatásom, némaságra kárhóztatásom, csendes tájra költözésünk, a mennyei Atyánktól küldött tápláló hollók néma várása... Mégis azt mondom, Testvér, bármilyen nehéz volt, megérte: a csodák egész sorát, Krisztus békességét, az örök élet fehér ruháját kaptuk érte...

A kereszthordozó Krisztus láthatatlanul itt áll most is és hív minket megterített menyegzői asztalához, ahol az Ő, értünk megtörtetett testére és értünk kiontott vérére emlékeztető szentjegyek vannak kirakva. Egy hét annyi üzenete és hívása után most is hív minket erre a szent találkozásra. Itt lélekben Önmagát adja nekünk. Lélekben egyesülni óhajt velünk, hogy sem magasság, sem mélység, sem semmi más el ne szakaszthasson minket Tőle soha, hanem maradjunk az Övéi,

Ő pedig a miénk – életben, halálban, örökkévalóságban...

Testvér, meghallod-e Krisztus hívó szavát, avagy Te is hátat fordítasz Neki, elmégy Tőle, mint egykor a gazdag ifjú, akitől azt kívánta, adja el mindenét és ossza szét a szegények között? Tőled is kincseidet; bálványaidat és bűneidet kéri, melynek terméketlen fügefához tették hasonlónvá életed. Drága kincset: örök életet ígér ezek fejében, hogy a lélek gyümölcseit termő fához tegye hasonlónvá életed. Add át Neki minden bűnödet: ne tarts vissza egyet sem, mint amelytől nem akarsz elszakadni. Csak így tud újjászülni Szentleke. Csak így lehet áldott gyümölcsöket termővé életed fája.

De vigyázz, Testvér: csak akkor van csodálatos áldása Vele való találkozásodnak, ha ilyen lélekkel jössz, különben féltő, hogy te is kárhozatot eszel és iszol...

Jöjj, Testvér, Krisztus vár: ne várjon hiába... De ilyen lélekkel jöjj. Mondd te is:

„Uram legyőztél, ím porban vagyok:
Nélküled, Ellened hiába vívok...”

Mondd te is az ének szép szavaival:

Megtörve és üresen adom magam Neki,
Hogy újjá Ő teremtsen, az űrt Ő töltsse ki.” (459. ének 2. v.)

Ámen